

Ga met ons jouw weg

Ruth volgt haar schoonmoeder Naomi naar een voor haar vreemd en onbekend land. Naomi heeft haar op het hart gedrukt naar haar eigen land terug te keren maar Ruth volhardt en zegt: 'Vraag me niet langer U te verlaten, waar U gaat zal ik gaan'. Ruth heeft kennelijk iets gezien of ontdekt wat haar zo trof dat ze deze vrouw en haar volk en de God van dat volk koste wat kost wilde volgen. Ik heb vandaag voor dit verhaal gekozen omdat ik me, toen ik mij hier liet dopen vijf jaar geleden, met dit verhaal verbonden voelde en dat is nog steeds zo. Mijn doop was geen op zichzelf staande gebeurtenis van de één op de andere dag. Er was een heel proces aan vooraf gegaan.

Niet kerkelijk opgevoed voelde ik mij in de loop der jaren steeds meer thuis in de kerk. Als klein kind al was ik gefascineerd en voelde ik mij aangetrokken door mensen die samenkwamen in een gemeenschappelijk gebouw om samen te zijn en hun vreugde en verdriet te delen, te luisteren, te zingen en te bidden over het leven aan de hand van verhalen uit de bijbel. En dan keek ik mijn ogen uit naar het mooie gebouw, de kleuren en kaarsen. Toen ik ouder werd ontmoette ik af en toe mensen die mij vertelden dat ze gelovig waren en op zondag naar de kerk gingen en dan voelde ik mijn verlangen steeds weer groeien om daar ook bij te horen.

Alsof in mij iets opengebroken wilde worden en dat gebeurde dan ook langzaam. Ik begon iets kostbaars te ontdekken buiten mijzelf waardoor mijn ziel open kon gaan.

Het centrum van mijn bestaan was niet meer mijn eigen 'ik' of mijn lijfsbehoud of zielsbehoud; ik had bestemming gezien, een ruimte ontdekt waarin ik mij betrokken voelde, waarin ik mij meer mens voelde dan ooit en waar ik in relatie mocht leven.

Dopen was voor mij een bezegeling van dit proces. Een einde van een zwerftocht werd het begin van een thuiskomen. Van een plaats waar God voor mij onkenbaar was naar een plaats waar de Levende mij aanspreekt. En ook kon ik invoegen in een grotere gemeenschap van mensen die almaar doorgaat. Van mensen die geweest zijn en mensen die komen gaan. Nu is mijn zoektocht niet voorbij en die van U vast ook niet. In mijn ogen komen we hier juist samen om met elkaar steeds weer te ontdekken en ons te laten inspireren door oude verhalen uit de bijbel die ons blijven aanspreken.

Waar jij gaat, zal ik gaan, zei Ruth. In het hebreuws staat er zelfs: 'zij klemde zich aan haar vast (Ruth 1, 14)'. Het zelfde woord (*dabaq*) klinkt ook in Psalm 63: Mijn ziel is aan U verkleefd, uw rechterhand houdt mij vast.' Ruth zegt: 'Ik ga waar jij gaat'. Onlangs stuitte ik op een boek met als titel: 'Ga met ons jouw weg'. Ik vind dat een hele aansprekende titel en kan die woorden ook bijna fysiek voelen. 'Niet mijn wil, maar de Uwe' zou ik dan bidden, niet mijn kleine leven alleen maar deelname aan een groter, menselijker leven in verbond. Ga met ons jouw weg betekent voor mij: de weg van God volgen, zoals Jezus in God geloofde, in wiens naam wij hier dopen vandaag.

Wanneer ouders kiezen om hun kinderen te laten dopen gebeurt er ook iets aan de ouders

zelf. Eigenlijk word je, als ouder, ook mee gedoopt en wij als gehele gemeenschap vandaag ook. Dit nieuwe leven is aan jou als ouder toevertrouwd. Je neemt het kind mee op jouw weg maar zult je kind ook volgen op haar of zijn eigen levensweg. Een kind is in die zin misschien wel te lezen als een muziekstuk. Je kunt je afvragen: wie is dan de componist van deze muziek? Want hoewel je als ouders samen de noten schreef is dit kind niet jullie creatie alleen.

Als je naar je kind kijkt wil je misschien jezelf erin lezen om meer te begrijpen maar dat kan nooit helemaal. Je ziet wellicht eigenschappen van jou en van de andere ouder, maar ook iets eigens, iets mysterieus, iets onbekends. Op deze momenten ervaar je dat dit kind een geschenk is, een gave van het leven zelf, van wat we God noemen. En hoewel je je kind wel degelijk zal moeten opvoeden kun je het kind niet naar jouw hand zetten. Nu denk ik weer aan het verhaal van Ruth. Als we hier dopen willen we het nieuwe leven van dit kind maar ook het vreemde, onbekende, nieuwe leven in dit kind verwelkomen en bewaren. Ga met ons jouw weg.

Wij worden op deze weg telkens uitgenodigd tot een levenshouding waarin we kunnen buigen en andere mensen echt toelaten en in die zin opengaan voor nieuw leven. Deze levenshouding veronderstelt een zekere nederigheid maar geeft daardoor juist hernieuwde onafhankelijkheid en kracht. Dat je vertrouwen mag dat de dingen uiteindelijk op hun plek zullen vallen, dat je gaat de weg die je moet gaan.

Ook al is dat vertrouwen vaak niet onze primaire reflex en moeten we het soms steeds weer zien te hervinden. Vandaag worden deze kinderen en wijzelf gedoopt in de geest van de Levende God – maar we weten ook dat dit nieuwe leven en fundament van vertrouwen ons heel gemakkelijk weer door de vingers glipt. In die zin is de keuze voor een leven met en vanuit God een blijvende oefening van vallen en dan weer opstaan. Maar gelukkig hebben we ook een grotere gemeenschap om op terug te vallen en mogen we ook vertrouwen op anderen. Dat je als ouders en als mensen leeft in een groter verband en dat je het niet allemaal alleen hoeft te doen en te kunnen.

Dat vertrouwen geeft weliswaar niets concreets in handen, geen voorspelling van succes of resultaat in de toekomst. Bepaald niet, het maakt dat je juist soms laat gaan waardoor je kunt leven zoals je misschien wel zou moeten of willen. Niet verkramp, niet naar binnengekeerd in een te kleine wereld, niet te betrokken op je kind of je geliefde uit angst maar vanuit vertrouwen in elkaar.

Het levensverhaal van Ruth kent een mooi vervolg; haar keuze en vertrouwen werden beloond met voor haar en voor haar schoonmoeder nieuw leven. Als we vandaag dopen, zeggen we: 'Ga met ons jouw weg' en vertrouwen we dat het levensverhaal van deze jonge kinderen maar ook dat van ieder van ons verder geschreven zal worden richting een vruchtbare toekomst.